

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/9/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200415
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5013200415.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: SLOVTEAM, s.r.o., Oravická 614, 028 01 Trstená, zastúpeného advokátom JUDr. Antonom Slamkom, radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná ul. č. 63, Banská Bystrica o preskúmanie rozhodnutia žalovaného číslo 1100308/1/112063/2013 zo dňa 05. marca 2013 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č.k. 20S/54/2013-53 zo dňa 26. novembra 2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/54/2013-53 zo dňa 26. novembra 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného číslo 1100308/1/112063/2013 zo dňa 05.03.2013, ktorým rozhodnutím žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Žilina, pobočka Námestovo číslo: 9512401/5/3494358/2012/Bel zo dňa 26.11.2012, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1/ (vtedy platného) zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) v nadväznosti na § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyrubil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2009 rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 109 279,60 €. Daňové orgány tak rozhodli po zistení, že daňový subjekt (žalobca) v priebehu správneho (daňového) konania nepreukázal, že služby poradenstva od spoločnosti AVALON-INVEST s.r.o. neboli pre daňový subjekt (žalobcu) poskytnuté, čím mu z dôvodu porušenia § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o DPH) nevzniklo právo na odpočítanie dane z predložených faktúr v sume 109 279,60 €. Žalovaný ako odvolací orgán potvrdil správnosť postupu správcu dane pri vylúčení sporných faktúr za poradenské služby z nároku na odpočítanie dane.

Ustálil, že uplatnenie nároku na odpočítanie dane len predložením faktúr a zmluvy o spolupráci v oblasti odborného, ekonomického a marketingového poradenstva zo dňa 3.8.2009 je nepostačujúce. Doklad (faktúra) je z hľadiska nároku na odpočítanie dane použiteľná len vtedy, ak je nepochybné, že údaje v nej uvedené odrážajú skutočnosť. Dôležitosť dokladu (faktúry) nespočíva len v jej formálnoprávnej deklarácii, ale hlavne v tom, že musí odrážať reálne uskutočnenie svojho obsahu. Takýto doklad, aj keď má všetky predpísané náležitosti, nie je sám osebe ešte dôkazom, že právo na odpočítanie z neho je oprávnené. Takýmto dôkazom je len vtedy, ak bol vystavený na základe reálne uskutočneného zdaniteľného obchodu dodávateľom.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca v prejednávanej veci nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali reálne poskytnutie plnenia a výsluchy konateľov dodávateľského reťazca potvrdili realizáciu plnenia všeobecne a neboli spôsobilé skutkovo špecifikovať, ktoré konkrétne marketingové služby, podľa jednotlivých faktúr, boli žalobcovi poskytnuté. Navyše ani žalobca dôkazmi nepreukázal, ktorých konkrétnych záväzkových vzťahov sa mali konkrétne poradenstvá, marketingové štúdie, týkať. Krajský súd sa tiež vyporiadal s tvrdeniami žaloby, ktoré sa týkali rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie v spojených prípadoch C-354/03, C-355/03, C-484/03 a to tak, že závery uvedeného rozhodnutia by bolo možné aplikovať len v prípade, že by žalobca (dôkazmi) preukázal prijatie konkrétneho posudzovaného fakturovaného plnenia. O takúto situáciu však v posudzovanej veci nešlo. Takisto krajský súd ustálil, že v danej veci nebolo možné aplikovať závery rozsudku najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.03.2011 práve z dôvodu, že daňové orgány neuznali nárok žalobcu na odpočet DPH prioritne z dôvodu nepreukázania faktickej existencie deklarovaného plnenia.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, resp. vo veci rozhodol sám, nakoľko podľa jeho názoru krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Poukázal na relevantný vykonaný dôkazný prostriedok v konaní - výsluch bývalého konateľa spoločnosti TEEFINGER, s.r.o. Miroslava Levického ako aj na vyjadrenia konateľa spoločnosti AVALON-INVEST s.r.o. Jozefa Švábika, podľa ktorých boli služby podľa predložených faktúr skutočne poskytnuté. Uviedol, že skutočnosť, že konateľ nedisponuje žiadnym dokladom, ktorým by preukázal poskytnutie služieb, nemôže byť na ťarchu žalobcu. Opakovane poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 3Sžf/1/2011. Ďalej uviedol, že správca dane procesné inštitúty predvolania a predvedenia využil neefektívne a oneskorene. Podľa jeho názoru povinnosťou žalovaného ako (zrejme malo byť „a“) správcu dane bolo využiť všetky možné dôkazné prostriedky, aby sa mohol čo najobjektívnejšie zistiť skutkový stav veci a keďže toto daňové orgány zanedbali resp. nedostatočne využili, nemôže byť táto skutočnosť na škodu žalobcu; záver krajského súdu o neunesení dôkazného bremena nie je opodstatnený. Zdôraznil, že nie je možné od daňového subjektu požadovať preukázanie skutočností, na ktorých sa sám nepodieľal s následnou satisfakciou v podobe stanovenia výsledku zo strany správcu dane že „daňový subjekt neunesol dôkazné bremeno“.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v odvolaní uviedol tie isté námietky, ktoré boli predmetom žaloby a žalovaný správny orgán sa k nim vyjadril v písomnom stanovisku k žalobe č.j. 1100308/1/290254/2013 zo dňa 17.6.2013. Navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oboznámené v súlade s ustanovením § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Ustanovenia zákona o DPH (citované v odôvodnení napadnutého rozsudku) podrobne upravujú podmienky, pri splnení ktorých vzniká daňová povinnosť a tiež podmienky, pri splnení ktorých vzniká platiteľovi právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby.

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 1, 2 a 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 165 ods. 5 daňového poriadku).

Vzhľadom na obsah a rozsah odvolania a jeho špecifikáciu sa odvolací súd pri preskúmaní rozsudku krajského súdu sústredil na tú jeho časť, ktorá sa týkala vyhodnotenia dôkazov, ktoré by preukázali reálne uskutočnenie žalobcom deklarovaného prijatého plnenia od dodávateľa AVALON-INVEST, s.r.o.

Z dikcie § 49 ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže odpočítať DPH, pričom základná podmienka je, aby išlo o tovary, resp. služby, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad.

Bolo povinnosťou žalobcu dôkazmi preukázať deklarované zdaniteľné obchody, ktoré boli predmetom preskúmaných faktúr dodávateľa žalobcu - obchodnej spoločnosti AVALON-INVEST s.r.o. s dátumom uskutočnenia zdaniteľného plnenia november 2009, v celkovej výške plnenia vrátane DPH 684 435,50 €, z toho DPH 109 279,60 €. Vykonané dokazovanie neobjasnilo, aké konkrétne poradenské a marketingové služby boli žalobcovi podľa posudzovaných faktúr v zdaniteľnom období poskytnuté dodávateľom uvedeným na faktúrach; posudzované faktúry neobsahujú bližšiu špecifikáciu poskytnutého plnenia a v konaní nebolo preukázané, ktorých konkrétnych záväzkovým vzťahom sa mali poradenstvo a marketingové štúdie týkať. Žalobca nedisponuje existenciou materiálneho plnenia, ktoré by zodpovedalo faktúram. Posudzované faktúry postrádajú podrobný položkový opis druhu a ceny dodávaných služieb od dodávateľa AVALON-INVEST, s.r.o. Formálna existencia faktúr a preukazovanie zaplatenia účtovaných súm nie je predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákonnej úpravy zákonom o DPH.

Odvolací súd sa stotožnil s preskúmaným rozhodnutím krajského súdu v celom rozsahu. Žalobca aj podľa názoru najvyššieho súdu nepredložil dôkaz, ktorý by preukazoval reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov a dodanie tovaru v tuzemsku, tak ako boli deklarované na dokladoch predložených ku kontrole.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporné, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. Obsahom administratívneho spisu bolo v súdnom preskúmaní konaní preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu. Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vypořiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli vo veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.